

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aleksei Petruhin

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 akapit pierwszy i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania umowy o ekstradycji zawartej między państwem członkowskim a państwem trzecim w przypadku ekstradycji do państwa, które nie jest członkiem Unii Europejskiej, obywatel któregośkolwiek z państw członkowskich Unii Europejskiej powinien korzystać z tego samego poziomu ochrony co przysługujący obywatelom państwa członkowskiego, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję?
- 2) W takim przypadku, czy sąd państwa członkowskiego, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję, jest zobowiązany stosować warunki ekstradycji ustanowione przez państwo członkowskie przynależności państwowej czy państwo zwykłego pobytu?
- 3) W sytuacji gdy ekstradycji należy dokonać bez względu na szczególny poziom ochrony przyznany obywatelom państwa, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję, czy państwo to jest zobowiązane dokonać weryfikacji gwarancji przewidzianych przez art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a mianowicie, że nikt nie może być wydany w drodze ekstradycji do państwa, w którym istnieje poważne ryzyko, iż może być poddany karze śmierci, torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu? Czy taka weryfikacja może ograniczyć się do ustalenia, że państwo, które domaga się wydania, jest stroną konwencji [ONZ] w sprawie zakazu stosowania tortur, czy też dany przypadek należy rozpatrzyć w sposób konkretny, biorąc pod uwagę ocenę tego państwa dokonaną przez Radę Europy?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 lutego 2015 r. w sprawie T-570/11, Tarif Akhras/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2015 r. przez Tarifa Akhrasa

(Sprawa C-193/15 P)

(2015/C 205/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tarif Akhras (przedstawiciele: S. Millar, S. Ashley, solicitors, D. Wyatt, QC, R. Blakeley, barrister)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- częściowe uchylenie wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie T-579/11 Tarif Akhras/Rada Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności zakwestionowanych w sprawie T-579/11 środków z dnia 23 marca 2012 r. i późniejszych w zakresie, w jakim stosują się do wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że Rada była uprawniona do zastosowania domniemania, zgodnie z którym wnoszący odwołanie czerpał korzyści z reżimu lub wspierał go, oraz Sąd nie zastosował właściwego kryterium, mającego na celu stwierdzenie, czy ustalone okoliczności stanowiły łańcuch wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak umożliwiający wykazanie, że wnoszący odwołanie czerpał korzyści z reżimu lub go wspierał.

Po drugie, Sąd naruszył prawo poprzez przeinaczenie dowodów odnoszących się do kwestii, czy wnoszący odwołanie czerpał korzyści z reżimu lub wspierał go, które gdyby nie zostały przeinaczone w ten sposób, wykazałyby, że wnoszący odwołane nie wspierał reżimu ani nie czerpał z niego korzyści.

Gdyby Sąd nie zastosował domniemania lub gdyby zastosował właściwe kryterium lub gdyby nie przeinaczył dowodów, o których mowa powyżej, stwierdziłby nieważność zakwestionowanych w sprawie T-579/11 środków z dnia 23 marca 2012 r. i późniejszych.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-200/15)

(2015/C 205/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wasmeier i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stosując do celów ustalania podstawy opodatkowania używanych pojazdów pochodzących z innego państwa członkowskiego, sprowadzonych na terytorium Portugalii, system obliczania amortyzacji pojazdów nieuwzględniający rzeczywistej wartości pojazdu, a w szczególności nieuwzględniający amortyzacji w okresie, zanim wiek pojazdu osiągnął rok, ani dodatkowej amortyzacji w przypadku pojazdów mających ponad pięć lat.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że przepisy art. 11 portugalskiego kodeksu podatku od pojazdów są dyskryminujące dla pojazdów samochodowych sprowadzonych do Portugalii, czyli pojazdów używanych z ostateczną rejestracją innego państwa członkowskiego, które są sprzedawane w Portugalii. Inaczej niż w przypadku pojazdów używanych sprzedawanych pierwotnie w Portugalii, na pojazdy sprowadzane pochodzące z innych państw członkowskich nakładane są bowiem inne stawki podatkowe, nieodzwierciedlające we właściwy sposób amortyzacji pojazdu. W szczególności obniżenie stawki następuje dopiero po roku użytkowania, a po pięciu latach procent obniżki nie może przekroczyć 52 %.
